

Sygn. akt IV CZ 91/10

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno - Usługowo - Handlowemu „D.” Spółce z
o.o. w G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 lutego 2011 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie o kosztach procesu zawarte w punkcie II wyroku

Sądu Apelacyjnego

z dnia 16 kwietnia 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2010 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 grudnia 2009 r. i zasądził od skarżącego na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

W zażaleniu na zawarte w powyższym wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu powód wniósł o jego uchylenie i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, podnosząc zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. przez jego niezastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Artykuł 102 k.p.c. przewiduje wyjątek od zasady odpowiedzialności strony przegrywającej sprawę za koszty procesu (art. 98 § 1 k.p.c.). Zgodnie z tym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów procesu albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że ustalenie, czy w sprawie zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony”, zależy od swobodnej oceny sądu, przy czym wskazuje się, że ocena wystąpienia takiego przypadku dokonywana jest niezależnie od przyznanego stronie zwolnienia od kosztów sądowych (zob. m.in. wyroki: z dnia 19 maja 2006 r., III CK 221/05, niepubl.; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 192/09, niepubl. i z dnia 27 maja 2010 r., II PK 359/09, niepubl. oraz postanowienia: z dnia 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07, niepubl.; z dnia 27 stycznia 2010 r., II CZ 88/09, niepubl. i z dnia 11 lutego 2010 r., I CZ 112/09, niepubl.). Podkreśla się również, że art. 102 k.p.c. nie może być rozszerzająco wykładany, wyklucza uogólnienie i może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1981 r., IV PZ 11/81, niepubl.).

W świetle przytoczonej wykładni art.102 k.p.c., podniesiony przez skarżącego fakt odbywania kary pozbawienia wolności oraz korzystania ze

zwolnienia od kosztów sądowych w przedmiotowej sprawie oraz innych, rozpoznawanych z jego udziałem, nie stanowi podstawy do automatycznego odstąpienia od podstawowej reguły rozstrzygania o kosztach procesu, przewidzianej w art. 98 § 1 k.p.c. Wbrew zatem odmiennemu zapatrywaniu skarżącego, Sąd Apelacyjny, stosując tę zasadę, nie naruszył art. 102 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił zażalenie. Wobec braku wniosku radcy prawnego ustanowionego dla powoda z urzędu o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej wraz z oświadczeniem, że opłaty nie zostały uiszczone w całości lub w części, Sąd Najwyższy nie orzekł o tych kosztach (art. 109 § 1 k.p.c. w związku z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).